

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 280 Barcelona, Novembre 1966 Preu: 1 pta

DESPRES DE LES ELECCIONS :

CAPITALITZAR LA VICTORIA PER A SEGUIR ENDAVANT

per Teresa BONET

Si tenaç ha estat la batalla per elegir a desenes d'enllaços i jurats honests i revolucionaris, molt més difícil és el combat dels treballadors en la segona fase de les eleccions.

Els verticalistes esperaven, mitjançant llurs maniobres, tupinades i provocacions, rescalabar-se, en aquesta segona tanda, de la derrota soferta en la primera. I, a falta de vots obrers, han recorregut als tripijocs més bruts i descarats, arrencant-se d'arrel la careta democràtica amb la qual havien volgut camuflar-se durant el període pre-electoral.

A despit de tot això, les notícies sobre el desenrotllament d'aquesta segona fase evidencien que la vigilància revolucionària, l'àgil mobilització, l'esperit combatiu de les Comissions obreres, dels enllaços i jurats, està tirant per terra novament una gran part dels plans verticalistes. Les candidatures de les Comissions Obreres, en renyida lluita amb els homes odiats i despreciats pels treballadors, surten victorioses en infinitat de seccions Socials de Catalunya i de tota Espanya.

Tot just elegits, sense permetre's cap treva, complint el mandat dels companys que els han votat, els enllaços i jurats antiverticalistes s'han reunit per tal de prendre acords i continuar lluitant; han invadit en molts casos els locals sindicals: « ...A Barcelona —ens escriu un corresponsal— no s'ha parat de reclamar assemblees d'enllaços i jurats, prèvies a les votacions de les juntes socials. Però mentre es lluita per sonseguir-ho, les Comissions obreres han celebrat multitud d'assemblees amb els enllaços elegits i altres treballadors... »

Aquest impetuós desenvolupament de la vida democràtica de les Comissions, aquesta activíssima participació dels treballadors en la discussió de tots els problemes que els afecten, és un dels resultats més positius i encoratjadors del moviment obrer en aquest període.

No fa pas tant de temps que la reunió memorable de les Comissions Obreres a Sant Medir, i posteriorment la vaga, decidida en el local dels sindicats pels treballadors del Ram de l'Aigua de Barcelona, parareixien com fets destacats del desenrotllament del nou moviment obrer a Catalunya. Avui es compten per desenes i centenars les assemblees, grans o petites, que es celebren en els sindicats, en les parròquies, en els cines, al camp... Y això no solament a Barcelona i altres centres industrials importants, sinó també —fet nou— en ciutats i pobles d'escassa concentració proletària.

Com ho havíem previst durant la preparació de les eleccions, la immensa força que representa l'elecció de milers d'obriers revolucionaris cal aprofitar-la per tal d'elevat a nous estadis la lluita contra l'actual sindicat. La importància de la victòria que la classe obrera acaba d'aconseguir està, justament, en funció d'això; del cabal d'energies revolucionàries, entusiasme i confiança que ha desfermat. Existeixen condicions polítiques molt

favorables per a oposar-se i fer fracassar qualsevol intent de reforma dels sindicats « des de dalt ».

El nou sindicat de classe, independent i democràtic, és quelcom que han d'elaborar i decidir els mateixos treballadors. No pot interpretar-se d'altra manera el vot massiu de centenars de milers d'obriers a favor de les candidatures antiverticalistes.

Per això cal anar decididament a la celebració de milers d'assemblees dels treballadors en les quals siguin discutides les bases del sindicat unitari, de classe, independent i democràtic. Assemblees que permetin anar a la celebració de congressos obrers locals i provincials, la culminació dels quals ha d'ésser un Congrés Nacional.

Tota aquesta lluita per tal d'anar estructurant el nou sindicat és inseparable del desenrotllament de l'acció a les empreses en defensa de les reivindicacions obreres. Així ho han comprés justament les Comissions Obreres, els enllaços i jurats que acaben de ser elegits i que, immediatament després de les eleccions han dut a terme accions unides i resoludes, com la dels treballadors de la Hispano Olivetti, Montesa i Metalgraf; com la manifestació de Terrassa contra la repressió.

Ara més que mai, la fusió estreta de les Comissions Obreres amb els treballadors, és la garantia màxima per a no estancar-nos en allò que hem aconseguit i per a marxar amb èxit vers noves fites.

Amb molta raó, UNIDAD deia immediatament després de la primera fase de les eleccions sindicals: « ...Els enllaços i jurats revolucionaris elegits aquests dies, poc o res podrien fer isolats dels treballadors que els

« ...cap referèndum organitzat sota l'actual règim pot ésser considerat com a vàlid. Mentre Franco no sigui allunyat del poder, mentre no s'estableixin plenes llibertats polítiques, qualsevol intent de « referèndum » seria una paròdia vil, una burla al poble.

¡Front a qualsevol « referèndum » organitzat per Franco (...), no quedaria a les forces que es senten responsables del pervindre d'Espanya altre camí que la desautorització i el boicot! »

(De la Declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya de juny del 1966.)

han votat... » A l'ensem, els treballadors han d'estar vigilants i manifestar llur solidaritat activa davant de qualsevol intent de repressàlia contra els seus representants.

Després d'aquest triomf, marxem vers objectius polítics i organitzatius més elevats, com són la creació del sindicat de classe, democràtic i independent, i la realització de la vaga general de la classe obrera. Ambdós objectius fan necessari anar escalonant i perfeccionant els diferents nivells de coordinació del nou moviment obrer. Tota aquesta estructura necessària, que passa a passa va edificant la classe obrera, té la seva base, els seus fonaments més sòlids, a les empreses, en la unitat i l'acció dels treballadors.

Per això una de les preocupacions essencials continua essent la d'afermar encara més les Comissions Obreres a cada empresa, consolidar i desenrotllar la unitat dels treballadors, fondre en un tot els representants obrers i la massa dels treballadors, llurs problemes i llurs aspiracions.

CONTRA LA REPRESSIO :

**VALENTA MANIFESTACIO
A TERRASSA**

**SETZE PLECS DE SIGNATURES
AL GOVERNADOR CIVIL
DE BARCELONA**

pagines 3 i 4

¡ VISCA LA REVOLUCION SOCIALISTA D'OCTUBRE !

En una reunió de militant del PSUC celebrada el 6 de novembre per tal d'informar de l'evolució de la situació política a Catalunya, el camarada Gregori López Raimundo va pronunciar les frases següents:

Abans d'entrar en el tema objecte d'aquesta reunió, permeteu-me expressar des d'aquesta tribuna la salutació més entranyable del nostre Partit al PCUS i als pobles de la URSS amb motiu del 49 Aniversari de la gran Revolució Socialista d'Octubre que, com sabeu, es compleix demà.

Tots els pobles de la terra percebeixen avui, en un o altre grau, els grans béns aportats a la vida de la Humanitat per la primera Revolució proletària triomfant.

En els darrers 49 anys s'han produït en el món transformacions gegantines. I això com a resultat, en gran part, de la Revolució Socialista d'Octubre i del triomf del Socialisme que és, cada dia més, el factor determinant de l'evolució mundial. Fenòmens tan decisius com l'alliberament dels pobles del jou colonial, els avanços democràtics en diverses zones del món, l'evolució de l'Església catòlica, els progressos tècnics i científics i fins la millora del nivell de vida de les masses sota el capitalisme (constantment obligat a donar més en tots els terrenys per tal d'intentar retrassar l'extensió del Socialisme a nous països), són una conseqüència de la Revolució d'Octubre, el 49 Aniversari de la qual festejem demà, 7 de novembre, tots els comunistes i tots els amants del progrés.

En saludar al PCUS i als pobles de la URSS en aquest dia, els comunistes catalans afirmen les nostres conviccions internacionalistes i la nostra decisió de defensar —juntament amb el Partit Comunista d'Espanya— la unitat del moviment obrer i comunista internacional, en recolzament de l'heròic poble vietnamès i en la lluita per la pau, la democràcia i el Socialisme.

Condemnem amb tota energia la històrica actitud antisoviètica escissionista dels dirigents xinesos i expremem l'esperança de que el gran Partit Comunista de Xina trobarà en ell mateix, més tard o més d'hora, les forces necessàries per a corregir les seves errònies posicions actuals i per a reintegrar-se a l'acció unida i revolucionària del moviment comunista internacional.

Les eleccions sindicals

LA VICTORIA OBRERA ES CONFIRMA A LES COMARQUES CATALANES

Més resultats de la primera fase

TRAMVIES I AUTOBUSOS DE BARCELONA

En el número anterior publicàvem una part dels resultats d'aquesta empresa, alguns d'ells errònics: Heus aquí xifres més completes i altament expressives del triomf de les candidatures presentades per les Comissions Obreres;

Tallers i Cotxeres de SARRIA: Els candidats de les C.O. han estat elegits amb 1.968 vots; 1.628; 1.594... etc., entre els No Qualificats: Entre els Qualificats amb 691 vots i fins a 431.

Cotxeres de LLEVANT: El Jurat elegit de la candidatura de les C.O. ha obtingut 769 vots; els enllaços 753, 752... (Aquell qui més dels verticalistes de Carrasco 10 vots...)

Dipòsits de DIPUTACIO: El Jurat de les C.O. obté 253 vots.

Dipòsit d'HORTA: El Jurat de les C.O. obté 475 vots.

Dipòsit de LUCHANA: El Jurat de les C.O. obté 334 vots.

Dipòsit de Sants: El Jurat de les C.O. obté 154 vots.

(Les llistes dels « carrasquistes » han conseguit, aquell qui més, 56 vots; i al dipòsit de Luchana ha arribat als 6 vots...)

VILANOVA I LA GELTRU

VILANOVA I LA GELTRU: En general, les corresponals senyalen que en la gran majoria de les empreses han estat elegits treballadors honests. Concretament a FISA, FOLCH, MARTI, PIRELLI, TALLERES THOMAS, CALIBRADORA MECANICA S.L., MARQUES S.A. i RENFE han estat elegits els candidats d'oposició antiverticalista.

TORELLO

TORELLO: Han resultat elegides les candidatures obreres a les següents empreses; Ram Tèxtil. Filatures: FABRA I COATS, TEXTIL IMBERT, MATABOSCH, HILADOS DEL TER. Sn el mateix Ram, a les cases Almeda-Aleman, Salbas S.A. i Font S.A., són les candidatures de l'empresa les que han resultat elegides.

Al Ram de la Metalúrgia, a les empreses BOFILL S.A., CATALA ESPINTERS, JOSE MARIA VILA, MIGUEL VIDAL, FARGA LACAMBRA, SUPER TORELLO i CATA han resultat elegits els candidats obrers. En canvi, a les cases Miguel Vidal i Fundiciones Torelló s'han elegit les candidatures empresarials.

Al Ram de la Fusta, a CAN TORRETA, InVISA i FAXEDA, triomf de les candidatures obreres.

Al Ram de la Construcció, a les empreses BUSTINS, i FONTSERE, triomf de les candidatures obreres; a can A. Codinat i a can Arturo, han estat elegits els candidats de l'empresa. En aquesta última casa els treballadors van trencar les papeletes o van votar en blanc.

RESULTATS GENERALS DE TARRAGONA

ELS RESULTATS GENERALS A TARRAGONA: Indústries Químiques; I.Q.A.S.A., HIDRO-NITRO ESPAÑOLA, INDUSTRIAS QUIMICAS DE TARRAGONA, CAMPSA, CERATONIA S.A., a la Renfe; DIPOSIT MAQUINES, i a CONTRATA DE MAQUINES, DIPOSIT; al Ram del Metall; MAISA S.A., INDUSTRIAL ACERBI, TORRAS, H.C., MONTAJE METALICO, S.A.; a la Confecció; SEIDENSTICKER ESPAÑOLA S.A., a la Construcció; ENTRECANALES, MOSAICOS: En totes aquestes empreses, amb algunes excepcions de detall, han estat elegits els candidats obrers.

Als FERROCARRILS CATALANS (Tram de Manresa a Guardiola) Elecció de la candidatura obrera en la seva totalitat, a excepció del verticalista DAGA.

LLEIDA:

Ens cal rectificar un resultat de la primera fase de les eleccions: Són els treballadors de la casa CROS els que han esbandit del seu càrrec no eligint-lo ni enllaç, al Delegat Provincial de Lleida, verticalista Martí Forn.

La intensa i decidida mobilització dels treballadors lleidatans ha donat com a resultat l'elecció a la Junta Social de nombrosos candidats antiverticalistes.

RESULTATS DE LA SEGONA FASE

Els resultats més rellevants es produeixen en la perifèria industrial de Barcelona: a la Junta Social de l'AIGUA, GAS I ELETRICITAT, de BADALONA, els candidats obrers han copat tots els llocs; a les ARTS GRAFIQUES del PRAT, tots els llocs de la Junta Social ocupats pels obrers; a CORNELLA, la majoria dels elegits són obrers, a SANT IOAN D'ESPI, també majoria d'elegits obrers; el President de la Junta Social és el candidat obrer; a SANT FELIU, els dos elegits, obrers; a SANT BOI, els dos elegits, obrers; a GAVA, dos obrers i dos antiverticalistes elegits; al TEXTIL del PRAT han estat elegits els candidats obrers i antiverticalistes, la qual cosa significa que, junt als resultats de Paper i Arts gràfiques i del Metall, pràcticament, els candidats dels treballadors ocupen la majoria dels llocs de les Juntes Socials del Sindicat.

Al RAM DE L'AIGUA (Tèxtil), s'han copat tots els llocs pels candidats obrers, incloses la Presidència i la Vicepresidència del Grup Sindical. A

TRANSPORTS I TELECOMUNICACIONS: TRANVIES; Els 32 representants a la Junta Social són els candidats obrers; TELEFONS; sobre 18 llocs a elegir, 16 han estat ocupats pels candidats obrers;

A CARDONA, SURIA, SALLENT, TORELLO, s'ens senyalen exits de les candidatures obreres a la segona fase; diversos candidats obrers han passat a les Juntes Socials.

Al METALL; Grup MAQUINARIA; 3 candidats obrers elegits.

A la CONSTRUCCIO, els primers resultats coneguts del grup Vidre i Ceràmica indiquen l'elecció de tres candidats obrers.

NECROLOGIQUES

El 15 de d'octubre, voltat de l'afecte i la fraternitat dels seus companys i compatriotes, ha mort a Txecoslovàquia el veterà militant del PSUC Tomàs Pàmies Pla.

El nom de Tomàs Pàmies va lligat a totes les accions dels pagesos i obrers de la Segarra del anys vint als trenta. Fill de Balaguer (Lleida), fou un dels treballadors d'avantguarda que portaren de poble en poble a Catalunya les idees de la Gran Revolució Socialista d'Octubre. Ja vell i malalt, el franquisme li va negar —com a tants altres— el permís de retornar a la terra.

El 5 de setembre s'extingí a Crimea (URSS) el veterà lluitador i militant del PSUC Jaume Carbonell Manyè. Combatent revolucionari des dels seus joves anys d'estudiant, quadre dirigent de l'organització de Barcelona del PSUC des de la seva fundació, ha mort encara jove —tenia 59 anys—, sense pugué veure el seu poble enyorat.

TREBALL expressa als familiars dels estimats camarades perduts el condol i sentiment de tot el partit.

"ELECCIONS" MUNICIPALS

¿DESINTERÉS...?

No! BOICOT!

Fóra un error creure que el fracàs espectacular de la farsa d'eleccions municipals a Barcelona és degut a un « desinterés públic » pels problemes de la ciutat. El fet de que gairebé un 85 per 100 dels 271.594 caps de família barcelonins hagin donat l'esquena als « concejales » que se'ls oferien, no vol dir que existeixi en els veïns indiferència, « mandra cívica » o bé apoliticisme; Al contrari, Després d'una participació massiva dels treballadors (84,95 per 100) sobre 747.745 votants a Barcelona i (provincia) a les eleccions d'enllaços i jurats de les empreses; després de la passió, de l'abnegació i la consciència cívica que mostraren els obrers i obreres, empleats i tècnics, en la batalla per un sindicat democràtic, les abstencions a l'elecció de Consellers pel « tercio familiar » s'han de veure com una protesta contundent contra mètodes dictatorials que ja no sadmeten.

Els comentaristes no maguen que la martingala de les eleccions municipals ha sortit malament, però a l'hora d'explicar-ne els motius no van —no volem anar— al fons de la qüestió. « La Vanguardia » ho comentava el 26 d'octubre en un article titulat « Desinterés por la gestión pública ». L'autor de l'article (no firmat) justifica el fracàs amb un « desinterés col·lectiu » per les qüestions del Municipi que, segons ell, és « contagioso ».

Vegem alguns fets que demostren el contrari: L'acció de les dones de Badalona contra la pols negra, per exemple, acció organitzada, massiva, que ha obligat a l'Ajuntament a prendre en consideració efectiva una queixa de la comunitat: L'acció dels habitants d'Hospitalet obligant a l'Ajuntament a reunir-se en sessió pública i extraordinària per a recollir reivindicacions dels veïns afectats per la construcció del « Polígono Gornal »: La mobilització de pares i mares de família del barri del Besos contra l'intent de l'Ajuntament barceloní d'instalar infectes barracons per a escoles « provisionals » mobilització repetida en altres barris de Barcelona pel mateix motiu...

Podriem donar exemples de Terrassa, de Lleida, de Vilanova i la Geltrú, d'Igualada i de Tàrraga, on es demostra que els veïns no senten precisament desinterés ni apatia per la gestió pública, sinó que formen Comissions, Associacions de veïns, per tal de donar-se una representativitat que no tenen en els ajuntaments i pressionar, mitjançant aquestes formes de democràcia directa, sobre els instruments de la dictadura —en aquest cas sobre els ajuntaments— i quan cal, obligar a Alcaldes i consellers a escoltar els veïns.

Aquest és el camí mentre a Espanya no hi hagi un mínim de democràcia. En aquesta gestió directa hi han germes de gestió democràtica que poden jugar un paper de primer ordre en l'acció per assolir veritables ajuntaments, representatius, escolts i recolzats pels veïns.

LES ELECCIONS AL CAMP

LLEIDA:

Els camperols de Lleida i la seva comarca han votat massivament per les candidatures de l'oposició, esbandint al franquista Gimeno i els seus servidors del règim, tan a la Germandat com al Cabildo.

BALAGUER. - Triomf dels candidats dels pagesos petits i mitjans propietaris. Espantats i furiosos els verticalistes estan recorrent a trames grolleres per anul·lar els elegits democràtics: Aquests exigeixen, en cas d'impugnació, noves eleccions.

AMPOSTA i SAN CARLES DE LA RAPITA: Triomf de les candidatures democràtiques a la Germandat i a la Junta Social.

LA CLASSE OBRERA DE TERRASSA MANIFESTA CONTRA LA REPRESSIO

¡Prou repressió! ¡Llibertat pels estudiants i obrers detinguts!

El primer diumenge de novembre ha estat una altra gran jornada de lluita de la classe obrera de Terrassa. La detenció de Joan Martínez, ja quatre vegades empresonat per la seva defensa dels drets i reivindicacions obreres, ha produït un gran impacte entre la població treballadora. Es parla d'ella a les barriades, a les fàbriques, i és tema obligat de les reunions de les Comissions obreres, de les assemblees de treballadors, enllaços i jurats que senten la necessitat d'actuar ràpidament.

Es recaptin diners per ajudar a la dona i els quatre fills de Joan Martínez —una gabardina estesa per terra en el curs d'una assemblea reuneix en pocs moments prop de cinc mil pessetes—; es recullen firmes fins dins la casa sindical (i quan el feixista Biasco intenta oposar-s'hi, els enllaços i altres treballadors l'obliguen a fugir i a tancar-se dins la seva oficina).

¡Hem d'anar a protestar a la policia, a l'Ajuntament! ¡No hem de parar fins que recobrem el nostre company! exclamen les veus dels treballadors a les assemblees i reunions, veus que troben un ressó favorable en alguns sacerdots i altres religiosos locals que s'hi solidaritzen.

Les Comissions Obreres decideixen convocar una manifestació, els obrers, la joventut, les dones, es convoquen uns a altres; milers d'octavilles apareixen per la ciutat: El Comitè Local del PSUC crida a la població a expressar la protesta contra la detenció de Joan Martínez i contra la política de repressió.

El cap de la manifestació arrenca del centre de Terrassa. De les Rambles a l'Ajuntament, pel carrer Major de Sant Pere a la caserna de la Guardia Civil, per la Plaça Vella a la Comissaria de Policia.

Les dones han agafat la pancarta, un gran llençol amb la inscripció: **LLIBERTAT PELS ESTUDIANTS I OBRERS DETINGUTS, CONTRA LA REPRESSIO.** El jovent s'agrupa entorn de les portadores de la consigna, forma una valla, una guardia vigilant que obre camí i protegeix el clam escrit dels manifestants, que avancen, passen davant de l'ajuntament, enlairen la pancarta sense que els municipals de guardia arribin a reaccionar.

Són un miler aproximadament el nucli que, compacte avança cap a la caserna de la Guardia Civil; la manifestació es desenrotlla silenciosament i pacífica, entén ésser pacífica fins a la fi. Són els grisos els agressors; al comanament de « A la càrrega! », les porres, brutals, apunten al cap de les dones, dels joves. Des dels balcons, la gent crida « Salvatges! »

L'agressió no pot ésser passivament tolerada: Els manifestants primer es protegeixen amb els braços nus, després responen amb indignació a la brutalitat dels policies; es defensen cop per cop, ataquen, i les gorres, botons de guerrera, porres, comencen a volar enlaire. Alguns municipals i policies grisos van per terra... « La batalla va ser dura », conta un manifestant, « i ens van pegar, i nosaltres també els vam pegar; mitad i mitad, ells i nosaltres... Aquesta tarda —diumenge—, per Terrassa es veuen grisos amb els ulls tapats i amb pegats d'esperadrap... »

Tampoc les detencions poden ésser tolerades: Els grisos s'enduen algunes dones i un sacerdot. Un crit alerta els manifestants i aquests carreguen contra la policia. A l'altura de la Plaça Vella els arrenquen les dones de les mans a bofetades i puntades de peu. Després es concentren davant de la Comissaria; **LLIBERTAT! ASSASSINS!**, criden. Un grup de grisos desemboca al carrer de la Comissaria amb quatre detinguts; Els treballadors bloquegen les portes de la Comissaria, recuperen els detinguts; els de la secreta i agents de la social s'han tancat dins l'edifici amb pany i clau. Al cap d'una estona faran sortir un dels homes que retenien per a calmar als manifestants: Que es dispersin, que ja no passarà res més...

Ha estat una gran jornada contra la repressió, una magnífica expressió de solidaritat combatent

que haurà de fer reflexionar a Jerarques i policies, als mantenidors de la política repressiva i als seus executors. La classe obrera de Terrassa, el seu jovent i les seves valentes dones, encapçalats per les Comissions Obreres han donat un exemple que comenten i valoren degudament els treballadors d'avant-guarda.

JUGUEM NET SENYOR ORTEGA!

Expulsat de Barcelona pels estudiants, el Sr. Ortega Escòs ha intentat —també amb pèsima fortuna— prosseguir a Madrid i a Bilbao la seva creuada en favor de les APE.

En la seva peregrinació, el President de les APE, portantveu d'una organització creada pel Govern i part integrant de les estructures del règim feixista espanyol, es presenta com si fós l'encarnació més pura de la voluntat estudiantívola i el més apassionat apòstol de la Veritat, la Llibertat i la Democràcia. A l'ensem, el Sr. Ortega repeteix una i altra vegada que ofereix un « diàleg llibre » i fins un « referèndum » als membres i partidaris del Sindicat Democràtic als quals acusa de mediatitzar la Universitat i de coaccionar la massa estudiantil.

Però per més que s'hi esforça no consegueix convencer a ningú. I es que, com solem dir vulgarment, al Sr. Ortega « se li veu el plumero ». Es a dir, se li nota la seva condició de servidor de la Dictadura.

El Sr. Ortega actua d'acord amb el Ministre d'Educació, el qual el recolza dedicadament a través dels Rectors dels Districtes Universitaris: Compta amb la valuosa col·laboració del Sr. Fraga Iribarne, el qual ha posat els serveis oficials de premsa, ràdio i televisió a disposició del President de les APE... I, per si tot això no fós prou, els ministres de Governació i de Justícia mobilitzen, sempre que fa falta, a la policia i als tribunals especials per tal d'assegurar l'èxit de la missió confiada al Sr. Ortega.

En aquestes condicions, constitueix un monument de cinisme per part del President de les APE proposar un « diàleg lliure » als partidaris del Sindicat Democràtic, els dirigents barcelonins del qual foren empresonats i expulsats de la Universitat, i estan processats pel Tribunal d'Ordre Públic.

Ortega Escòs es cobreix de ridícol acusant al Sindicat Democràtic dels suposats delictes de mediatització i de coacció, i actuant com si no sapigués que la Universitat, la massa estudiantívola i tota la vida del país estan, des de fa trenta anys, ferriament mediatitzades i coaccionades pel règim feixista del General Franco que manté segrestades les llibertats democràtiques, orienta al seu gust l'educació i la informació i reprimeix dràsticament tot intent de protesta o d'oposició. Els actes del Sindicat Democràtic que Ortega Escòs qualifica de mediatització de la Universitat i de coacció de la massa estudiantil no són altra cosa que legítims contracops, encara parcials i limitats, a la mediatització i coacció totalitàries del franquisme.

Invocant la democràcia, el Sr. Ortega Escòs invita a dialogar als estudiants. Però aquests intueixen que, acceptant la invitació i expressant llurs opinions posarien en perill la continuació dels seus estudis i fins la seva llibertat personal, per la qual cosa reaccionen enviant al diable al President de les APE.

El mateix temor suscita en la massa estudiantívola el « referèndum » que Ortega Escòs proposa, i que en la situació actual apareix com una maniobra propagandística de

MES DE 3000 PERSONES A LA FACULTAD DE DRET

El 26 d'octubre es va celebrar a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona un gran acte públic contra la pressió.

Més de tres mil persones van aplaudir amb entusiasme als representants del Sindicat Democràtic dels Estudiants, als dels professors universitaris, als dels escriptors, advocats, metges, enginyers, arquitectes i altres intel·lectuals demòcrates; als dels sacerdots conciliars i als de les Comissions Obreres de Barcelona, Badalona i Terrassa, que amb llurs intervencions o amb llur presència a la Tribuna expressaren el desig de tot Barcelona de que s'aixequin les sancions imposades a estudiants i professors, s'arxivin les causes obertes pel Tribunal d'Ordre Públic contra diversos estudiants barcelonins i es posi fi a la repressió.

Al final de l'Assemblea, un estudiant va llegir unes conclusions en les quals es reclamava:

- a) La dimissió del Rector Garcia Valdecasas.
- b) L'anul·lació de les sancions i la fi de la repressió.
- c) El reconeixement del Sindicat Democràtic dels Estudiants.

Una comissió entregà, després, al Rector en pròpia ma, aquestes conclusions de l'Assemblea.

Barcelona, i amb ella tot Espanya, han vibrat d'emoció en conèixer la notícia de la celebració d'aquest acte, que la premsa franquista qualifica de « miting polític » i que constitueix un nou i important avanç de les masses populars vers la conquesta del dret de reunió.

Posteriorment, sis membres de la Junta de Delegats del Sindicat Democràtic d'Estudiants, dos intel·lectuals i un obrer, han estat detinguts i processats per llur participació en aquesta Assemblea, cosa que ha provocat ja vagues i manifestacions a la Universitat de Barcelona i a Terrassa.

CAL SEGUIR LLUITANT PER A FER QUE LA MOBILITZACIÓ POPULAR AIXEQUI UNA BARRERA INFRANQUEJABLE A L'ACCIO REPRESSIVA!

la pitjor espècie. Per a que en un país pugui celebrarse un referèndum digne de tal nom sobre un problema polític d'interès general, és indispensable que hi hagi llibertat. Mai una dictadura ha perdut un referèndum.

Si el Sr. Ortega vol servir —com ell proclama— la causa de la Veritat, la Llibertat i la Democràcia, ha d'exigir l'aixecament de les sancions contra estudiants i professors i lluitar junt als estudiants i tot el poble per les llibertats democràtiques. I quan les llibertats democràtiques siguin una realitat en la vida nacional, el Sr. Escòs podrà tornar a Barcelona amb la seguretat que no trobarà cap dificultat per a dialogar amb els estudiants del Districte ni per a resoldre per via de referèndum qualsevol divergència d'apreciació que pugui produir-se en la massa estudiantívola sobre el caràcter del seu Sindicat.

Però si torna ara per a reincidir, que no extranyi al Sr. Ortega que els estudiants de Barcelona vegin en ell un servidor del règim dictatorial i el tornin a expulsar.

LES CONVERSACIONS DE MENORCA

per Gaspar ARIBAU

Les ja tradicionals « *Conversaciones de Economía Europea* », promogudes per primera vegada a S'Agaró pel « *Círculo de Economía* » de Barcelona, acaben de celebrar llur sisena sessió en un paratge de somni de l'Illa de Menorca.

Els banquers i homes de negocis que s'agrupen a l'entorn del « *Círculo de Economía* » representen a un ampli sector de la gran burgesia pertanyent en altres temps a l'antiga « *Lliga Catalana* », però els seus homes més dinàmics avui són els de la « nova vaga » del gran empresariat català-balear.

A les « *VI Conversaciones* » es van adoptar, després d'un ampli debat on s'expressaren opinions divergents, dues resolucions, una econòmica i una altra política, tendents a marcar directrius per a un futur immediat amb projecció a més llarg terme.

Respecte als problemes econòmics, els reunits es pronunciaren per la supressió d'organismes interventors de l'economia i per un major lliure joc de la iniciativa privada, conjugada amb l'estabilitat monetària, i sense que manqui la llibertat d'acomiadament. Es van mostrar inquietos per la gravetat de la situació econòmica i les seves obagues perspectives.

Però allò que més els preocupa és la decisiva influència que exerceixen els factors polítics sobre la perspectiva econòmica i sobre les decisions empresarials.

En les discussions hagudes ha pesat la sorollosa victòria de la classe obrera en les eleccions sindicals, preludi de desenvolupaments més profunds. Les lluites victorioses dels obrers, el combat cada vegada més actiu i ampli dels estudiants i intel·lectuals, l'esperit de protesta que es desenrotlla en el camp, les tendències democràtiques que es manifesten en extensos sectors de l'Església i les actituds positives que apunten dins l'exercit, reflecteixen la impetuosa onada de fons que emergeix de les entranyes del nostre poble, acreditativa de la voluntat i imperiosa necessitat de donar urgent solució al problema polític, inclòs el de les llibertats de Catalunya. L'esgotament polític de la dictadura s'accelera a passa de gegant i els homes de negocis veuen que mentre no es dongui una solució democràtica a la crisi política (i que es desenganyin aquells banquers i homes de negocis que s'obstinen en no veure-ho), la perspectiva econòmica es mantindrà bloquejada.

En la resolució política adoptada hi han traces indelebles de la forta empenta del moviment democràtic. Els seus redactors donen per « superada la guerra » i declaren que els espanyols tornen a estar units en la « promoció d'un progrés polític que assegurí i segelli una nova convivència dintre del respecte a totes les opinions lliurement expressades » (Els subratllats són de l'autor G.A.)

Creuen els reunits a Menorca que les « llibertats concretes i vivents són les llibertats organitzades en un diàleg d'opinions responsables i en el marc d'un pluralisme polític. Per a una tal cosa », afegeixen, « hauria de pensar-se en una prompta regulació jurídica de les tendències d'opinió ». Declaren que els problemes entre allò que ells denominen el món empresarial i el món del treball « ...poden ésser discutits i resolts a través d'una àmplia col·laboració entre organismes autènticament representatius de cada un dels sectors ». Diuen més endavant; « ...Declarem que per damunt de tot han d'ésser respectats els drets humans naturals que són principalment els drets d'informació, de manifestació i d'associació. I, en conseqüència, entenem que el primer pas en l'establiment d'una concòrdia política, ha de ser el reconeixement del dret d'opinió i la possibilitat d'elecció universal i lliure dels poders legislatius del país ».

Les preses de posició anteriors, malgrat acompanyar-se de consideracions sobre la tan

rebregada interdependència continental, la solidaritat atlàntica i la fidelitat als principis del « món lliure », tan clarament reaccionaries, és indubtable que constitueixen un pas endavant en relació amb les resolucions polítiques adoptades anteriorment.

Els punts positius del programa polític aprovat a Menorca recullen, en allò que és essencial, els aspectes immediats més fonamentals pels que venim lluitant els comunistes des de fa molt de temps.

No obstant, en plantejar-se la suprema qüestió de com dur a terme aquestes decisions, els reunits es tanquen perillosament en el marc del règim quan proclamen llur « ...opció definitiva i indeclinable vers les vies de perfeccionament evolutiu de les nostres institucions polítiques... »

Es evident que el punt de partida per a resoldre el problema polític no pot ésser l'actual dictadura feixista ni cap solució imposada des de dalt. Si se'n volen convencer no tenen mes que anar a donar un tomb per les fàbriques o la Universitat de Barcelona.

Allò que avui es troba damunt de la taula

és la necessitat de resoldre sense espera el problema polític, però amb l'assentiment comú de tots els espanyols: Aquesta és l'única via factible i la sola que asseguraria una sortida pacífica.

Si els homes del « *Círculo de Economía* » desitgen realment un règim de democràcia política no poden limitar-se a esperar una evolució interna de la dictadura sinó que han de recolzar en el moviment antifranquista de masses i situar-se obertament en el camp de l'oposició.

Els comunistes proposem la celebració d'un encontre de representants dels diversos sectors socials, dels partits polítics y altres organitzacions, així com de personalitats representatives de totes les corrents d'opinió, d'esquerra i de dreta, del país i de l'exili, a fi i efecte d'iniciar un diàleg multilateral obert que tendeixi a accelerar la liquidació de la guerra civil i a facilitar una solució democràtica al problema d'Espanya.

En aquest encontre podrien i haurien d'estar presents els defensors del programa de Menorca. En tot cas, els comunistes ens felicitaríem de trobar-los allí i de veure'ls recolzar l'acció popular que està minant el règim dictatorial i cimentant un futur de llibertat per als pobles d'Espanya.

CARTA AL GOVERNADOR CIVIL

Personalitats de tots els estaments socials protesten contra la repressió

Excel·lentíssim Senyor Governador Civil de la Província de Barcelona:

Tot just iniciat el present Curs acadèmic, una sèrie de fets esdevinguts en els darrers dies ens obliguen a dirigir-nos a V.E. com a primera Autoritat civil de la província. Aquests fets, lligats en llur major part a la vida universitària, ens fan temer que ens vegem abocats novament a una situació anàloga a la que va caracteritzar els darrers mesos de l'anterior Curs acadèmic i que tan mal record deixaren en l'ambient ciutadà. Les detencions operades en aquests últims dies, així com l'agressió de que han estat objecte personalitats rellevants de la nostra vida cultural, ens inciten a fer patents a V.E. la nostra inquietud en tant que ciutadans preocupats profundament per la cosa pública.

Aquests fets han tingut la seva manifestació més clara en una sèrie de detencions de que han estat objecte un obrer de la construcció de Terrassa, Sr. Joan Martínez, i sis estudiants universitaris de Barcelona, Srs. Enrique Argullón, Joaquín Boix, Pedro Comas, Francesc Fernandez, Albert Puigdomenech i Robert Rodríguez, a conseqüència de l'acte celebrat a la Facultat de Dret de la nostra Universitat el dia 26 d'octubre. Aquest acte, que va desenrotllar-se pacíficament a l'interior de la Universitat, no tingué cap caràcter de desordre públic, com sí l'han tingut les agressions de que han estat objecte el Catedràtic de la Facultat de Dret Sr. Manuel Gimenez de Parga, el periodista Sr. Santiago Nadal i els advocats Srs. Agustí de Semir, Miquel Roca Junyent i Lluís Casals.

Aquests esdeveniments, per altra part, tendeixen a reproduir facetes ja conegudes per tots nosaltres i la repetició de les quals és, al nostre entendre, manifestació de fets que justifiquen l'acte del dia 26, de protesta contra la repressió, i que proven l'agressivitat d'unes minories que encara no admeten que ciutadans conscients puguin manifestar públicament i amb responsabilitat professional llur opinió davant del futur polític del nostre país.

Per tot això, volem manifestar a V.E., amb tot el respecte però també amb tota fermesa, la nostra protesta per la continuïtat d'una política de repressió que, a més de la seva pregona injustícia, en cap cas tendeix a ajudar a la resolució dels problemes que actualment té plantejats la nostra societat.

El nostre parer, que estem disposats a defensar amb totes les nostres energies, és que la resolució d'aquests problemes solament serà possible per mitans estrictament demo-

cràtics, amb el reconeixement del dret a la lliure associació, i a través d'una informació ampla i objectiva, premises indispensables per a l'establiment d'una lliure i ordenada discussió sobre el futur de la nostra societat. Només així podran resoldre's un a un i globalment els conflictes als quals ara es respon únicament amb la repressió i la violència.

Per tot això, no podem fer menys que solidaritzar-nos amb l'acte contra la repressió que es va celebrar el dia 26 d'octubre a la Facultat de Dret i solidaritzar-nos, així mateix, amb les persones actualment detingudes i amb les que han estat objecte de violències, així com demanar novament, a més de la llibertat dels detinguts i el càstig just dels autors d'agressions i violències, l'aixecament de les sancions imposades contra intel·lectuals, professors i estudiants, únic camí, al nostre entendre, que pot ajudar inicialment a la resolució de problemes que en tant que ciutadans ens afecten a tots.

Barcelona, novembre del 1966.

Segueixen les firmes de:

Carbonell, Llicenciat de Filosofia i Lletres, Ex-professor de la Universitat de Liverpool; Jordi Maragall, Manuel Serrahima, advocat; M. Coll i Alentorn, enginyer i historiador; Frederic Raurell, O.M.CAP; Joan Teixidor, escriptor; Josep Sanabre, Presbiter, Beneficiari de la Catedral; Manuel de Pedrolo, escriptor, Joan Oliver, escriptor; Antoni Tàpies, pintor; Joan Triadó, escriptor, Ramon Batardes, editor; J.M. Castellet, Llicenciat en Dret, escriptor; Ricard Salvat, Carles Barral, Maria Aurèlia Capmany, Joan Brossa, Joaquim Moles, Francesc Vallverdú, Pere Portabella, José Agustín Goytisolo; Josep Maria Piñol; Francesc Casamajor; Albert Manent; Manuel Sacristan; José María Casamiglia; Jordi Llimona; C. Sanpons; S. Dexeus; Raimon; Feliciano Cruz; Salvador Barlecaja; Jordi Seuba; Ramon Laforja; Albert Pi Ferrer; Ramon Vila; Josep Llorens i Terol; Pedro A. Cervantes; José María Palet de Roselló; Arcadio Forés; Juan Castella; J. Fabregas; Ramon Cots Ferreres; M. Sanmartí; Enrich Lluch; Joan Lluís Marfany; Carles Castellanos; Eduardo Artells; Isidor Boix Lluch; Domenech Aguilar Forment; Juan Laporte Argelich; Maria Rosa Borrés; Joaquín Sempere; Maria Dolores Folch; Guillermon Sanchez; Antoni Montserrat; Eugenio Trias; Tomas Gimenez Arava; Rafael Sunyol Trepat; Albert Groggi; Salvador Madrid; Juan Badosa; Jordi Petit Fontserè; Alfonso C. Comín; Juan Major Cruzate; Maria Rosa Prats; José Cornet Colom; Ricardo Torrella; José Casanovas Guitart; Lluís Simon; Juan Thió; Carmen Alcalde; Jordi Carbonell, Josep Maria Ferrer..., i segueixen les signatures de metges, periodistes, advocats, enginyers, estudiants, etc., tot al llarg de setze plects que reuneixen a les més rellevants personalitats de la cultura, les arts la tècnica, les lleis junt a obrers i estudiants aplegats en una mateixa protesta contra la repressió.